

15. Sagsbehandling (parthøring, begrundelse, klage m.v.)

De almindelige regler i forvaltningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 433 af 22. april 2014, om inhabilitet, parthøring, begrundelse, klagevejledning m.m. gælder for alle myndigheder.

Reglerne i forvaltningslovens kapitel 2 (§§ 3-6) vedrører inhabilitet.

Reglerne i forvaltningslovens kapitel 5 (§§ 19-21) vedrører parthøring og vil eksempelvis være relevante, når et vejnavn eller en ejendoms husnummer skal ændres.

Forvaltningslovens kapitel 6 (§§ 22-24) vedrører begrundelse for afgørelser og kapitel 7 (§§ 25-26) vedrører klagevejledning i afgørelser.

For en nærmere gennemgang af forvaltningslovens bestemmelser henvises til loven, vejledning nr. 11740 af 4. december 1986 om forvaltningsloven og afgørelser mv., som kan findes på hjemmesiden Ret.sinformation.dk.

De følgende afsnit har således alene til formål at give en oversigt over de vigtigste regler.

Det bemærkes, at adressemyndigheden ud over de almindelige regler i forvaltningsloven også skal være opmærksom på, at adresselovens § 4 om, at fastsættelse af vejnavne og husnumre i visse tilfælde skal ske med samtykke fra Vejdirektoratet, Forsvarsministeriet eller Justitsministeriet eller efter samråd med grundejeren, er et supplement til forvaltningsloven.

15.1. Inhabilitet

Reglerne om inhabilitet findes i forvaltningslovens kapitel 2 (§§ 3-6).

Inhabilitet betyder, at særlige forhold hos en person, som varetager opgaver fx i en offentlig myndighed, afskærer personen fra at deltage i sagens behandling. Det kan fx være, fordi den pågældende person har personlige eller økonomiske interesser i sagens udfald.

Forvaltningslovens § 3, stk. 1, opregner de former for interessekonflikt, der kan medføre inhabilitet.

En person, som er inhabil i forhold til en sag, må hverken træffe afgørelse, deltage i afgørelsen, eller i øvrigt medvirke ved behandlingen af den pågældende sag. Baggrunden herfor er, at der foreligger en interessekonflikt, som vækker tvivl om personens upartiskhed. Det gælder, uanset om personen er ansat eller fx politisk valgt byrådsmedlem.

Formålet med inhabilitetsreglerne er dels at undgå en reel risiko for, at afgørelsen i den konkrete sag påvirkes af uvedkommende hensyn, og dels at undgå, at der hos parterne i sagen eller omverdenen opstår mistillid til upartiskheden hos de offentlige ansatte eller politisk valgte, der skal medvirke i sagen. Det har altså ikke betydning for, om en person er inhabil, om personen gerne vil og kan tilsidesætte sine egne interesser ved sagsbehandlingen.

Hvis man ved, at der foreligger forhold, som er nævnt i forvaltningslovens § 3, stk. 1, altså interessekonflikter som gør én inhabil, skal man med det samme underrette sin leder om det.

15.2. Parthøring

Reglerne om parthøring findes i forvaltningslovens kapitel 5 (§§ 19-21).

Parthøring betyder, at den, der er part i en forvaltningssag, får lejlighed til at gøre sig bekendt med og kommentere det faktiske afgørelsesgrundlag, dvs. oplysningerne i sagen, inden sagen afgøres.

15.2.1. Formålet med parthøring

- Formålet med forvaltningslovens § 19 om parthøring er at sikre, at den, der er part i en sag, ved, at sagen eksisterer,
- kender de faktiske oplysninger og eksterne faglige vurderinger, som danner grundlag for den afgørelse, myndigheden skal træffe, og
- får mulighed for at kommentere sagens faktiske grundlag og eksterne faglige vurderinger, inden sagen afgøres.

Parthøringen bidrager således til at sikre den enkeltes retsstilling over for den offentlige forvaltning.

Det har endvidere stor betydning for tilliden til forvaltningen, at parten får mulighed for at kontrollere myndighedens beslutningsgrundlag, inden afgørelsen træffes.

Parthøring er samtidig med til at sikre, at myndigheden har de oplysninger, den skal bruge for kunne træffe en lovlig og korrekt afgørelse.

Der må ikke træffes afgørelse, før alle sagens parter har haft mulighed for at afgive deres udtalelse. Konsekvensen af, at der ikke er gennemført partshøring, før en afgørelse træffes, kan være, at sagen må gå om med fornyet høring af sagens parter, se også afsnit 15.2.5 om konsekvenserne af manglende partshøring.

15.2.2. Hvem er part i sagen?

Part i en sag er den, som har en væsentlig og individuel interesse i sagens afgørelse.

I forbindelse med ændring af eksisterende vejnavne, husnumre, supplerende bynavn, eller adresse, som berører en eller flere ejendomme, vil parterne i sagen typisk være de ejere og lejere af såvel boliger som virksomheder, hvis adresse berøres af ændringen.

15.2.3. Hvornår er der pligt til at partshøre?

Forvaltningslovens hovedregel om partshøring findes i lovens § 19, stk. 1.

Ifølge reglen må en myndighed ikke træffe afgørelse i en sag, før der er gennemført partshøring, hvis den pågældende part "ikke kan antages at være bekendt med, at myndigheden er i besiddelse af bestemte oplysninger om sagens faktiske omstændigheder". Reglen gælder dog kun, hvis oplysningerne er til ugunst for den pågældende part og er af væsentlig betydning for sagens afgørelse.

Pligten til at partshøre indtræder, når følgende fire betingelser er opfyldt:

- Parten er ikke bekendt med, at myndigheden er i besiddelse af bestemte oplysninger eller vurderinger.
- Oplysningerne handler om sagens faktiske grundlag eller eksterne faglige vurderinger.
- Oplysningerne eller vurderingerne er til ugunst for parten.
- Oplysningerne eller vurderingerne er af væsentlig betydning for afgørelsen af sagen.

Den første betingelse om, at parten ikke er bekendt med, at bestemte oplysninger eller vurderinger indgår i sagen, kan være opfyldt, selv om sagen er rejst af parten selv. Det gælder bl.a., hvis oplysningerne er indhentet uden partens medvirken, eller hvis oplysningerne er udarbejdet af myndigheden selv – eksempelvis ud fra oplysninger i et register eller på grundlag af oplysninger, som myndigheden har i forvejen. Betingelsen er opfyldt, selv om parten kender oplysningerne, men blot ikke ved, at de vil blive brugt i forbindelse med den konkrete sag.

I forhold til den anden betingelse, hvorefter der skal være tale om en sags faktiske grundlag eller eksterne faglige vurderinger, er det afgørende, om oplysningerne er af en sådan karakter, at de bidrager til at skabe klarhed over sagens faktiske omstændigheder.

Den tredje betingelse om, at oplysningerne eller vurderingerne skal være til ugunst for parten selv skal ses i forhold til afgørelsens udfald. Hvis det ikke er muligt at afgøre, om en oplysning er til ugunst for parten, vil der altid være pligt til at foretage partshøring. Der kan også være pligt til at partshøre i tilfælde, hvor parten kan have fordel af at supplere det faktiske grundlag for en sag.

Den fjerde betingelse om, at oplysningerne eller vurderingerne skal være af væsentlig betydning for sagens afgørelse begrænser partshøring til at omfatte tilfælde, hvor der er grund til at antage, at parten vil være interesseret i at blive hørt, og hvor en medvirken fra partens side må antages at kunne forbedre myndighedens beslutningsgrundlag.

Normalt vil partshøring være påkrævet, før adressemyndigheden foretager en ændring af eksisterende vejnavne eller husnumre, hvorved en eller fleres adresse direkte vil blive berørt.

Erfaringerne viser, at adressemyndigheden især skal være opmærksomme i situationer, hvor en udstykning eller byggesag udløser behov for adresseændringer for naboer eller andre på vejen, som ikke i forvejen er part i udstyknings- eller byggesagen, og som derfor ikke kender baggrunden for adresseændringen.

Det samme gør sig gældende, hvis kommunen af egen drift eller på baggrund af en henvendelse finder, at fastsættelsen af adresser i et bestemt område skal tages op til overvejelse, fx fordi den er misvisende eller mangelfuld.

Borgere eller virksomheder, som på denne måde uforvarende berøres af en adresseændring, vil i sagens natur have en meget klar interesse i at blive orienteret om sagen og dens baggrund og i at få lejlighed til at udtale sig, før adressemyndigheden træffer sin afgørelse.

Erfaringerne viser, at en partshøring kan føre til, at der fremkommer oplysninger, som ændrer forudsætningerne for den afgørelse, som adressemyndigheden havde planlagt. Det kan fx være oplysninger om en påtænkt udstykning, et nybyggeri eller andre forhold, som kommunen ikke kender til, og som vil ændre grundlaget for at fastsætte adresser i området.

Det kan undertiden være umuligt at få identificeret de parter, fx de enkelte medlemmer af en haveforening, som berøres af en addressesag. Selv om individuel høring er vanskelig skal adressemyndigheden, i overensstemmelse med god forvaltningsskik, alligevel søge at orientere de berørte parter bedst muligt.

Adressemyndigheden kan vælge at orientere parterne gennem opslag, annoncering eller – mere målrettet – ved et brev som uddeles til alle de berørte adresser inden for området, f.eks. "Til lejere i Vestergade 10-16" eller "Til medlemmerne af Haveforeningen Blomsterbedet".

En anden løsning er at kontakte ejendommens ejer, administrator, bestyrelse eller lignende og aftale med denne at viderebringe et høringsbrev til de berørte parter. For haveforeninger og lignende kan kommunen henvende sig til foreningens bestyrelse.

Forvaltningslovens § 19, stk. 1, fastlægger, hvornår en myndighed er forpligtet til at foretage partshøring. Forvaltningsloven er imidlertid en minimumslov og er ikke til hinder for, at der gennemføres partshøring i videre omfang. Partshøring bør derfor foretages også i tilfælde, hvor parten skønnes at kunne have nogen interesse i at få lejlighed til at se og eventuelt kommentere afgørelsesgrundlaget, medmindre hensynet til offentlige eller andre privates interesser taler imod det.

I forvaltningslovens § 19, stk. 2, omtales seks undtagelser fra hovedreglen, hvor der ikke skal foretages partshøring.

Kravet om partshøring gælder ifølge forvaltningslovens § 19, stk. 2, nr. 1, ikke, hvis "det efter oplysningernes eller vurderingernes karakter og sagens beskaffenhed må anses for ubetænkeligt at træffe afgørelse i sagen på det foreliggende grundlag".

Er der eksempelvis ikke tvivl om antallet af døre på en trappeafsats eller antallet af etager i en bygning, vil en simpel bekræftelse af fejl eller en ændring af en etage- eller dørbetegnelse være undtaget forudgående partshøring.

De øvrige undtagelser i forvaltningslovens § 19, stk. 2, vil sjældent – om nogensinde – være relevante ved fastsættelse af vejnavne, adresser eller supplerende bynavne.

15.2.4. Hvordan gennemføres en partshøringen

Forvaltningslovens § 19, stk. 1, indeholder ingen formkrav til selve høringsproceduren. Det afgørende er, at høringsformen respekterer formålet med partshøringspligten – dvs., at parten får mulighed for at kommentere, korrigere og supplere sagens faktuelle grundlag og eksterne faglige vurderinger.

En partshøring kan gennemføres både skriftligt og mundtligt.

En skriftlig høring kan ske i form af en fremsendelse af sagens dokumenter eller ved, at myndigheden udarbejder en sagsfremstilling af de oplysninger, der er undergivet partshøringspligt. Den kan også gennemføres som udarbejdelse af et udkast til afgørelse (en agterskrivelse), hvori de relevante oplysninger er gengivet, indholdet af den påtænkte ændring og adressemyndighedens begrundelse for at ville foretage ændringen er beskrevet. Det er vigtigt, at adressemyndigheden er opmærksom på, om det fremstår klart, hvad borgeren skal forholde sig til. Desuden er det et krav, at det klart fremgår, at der er tale om en høring, og at parten har mulighed for at komme med en udtalelse.

Forvaltningsloven indeholder ingen regler om, hvornår i et sagsbehandlingsforløb en partshøring skal iværksættes. Det beror på en konkret vurdering, herunder af den enkelte sags karakter og omfang. Det er dog klart, at parten skal have lejlighed til at udtale sig, inden der træffes afgørelse.

Adressemyndigheden vil skulle afvente høringssvaret (eller udløbet af høringsfristen), inden der træffes afgørelse, og vil skulle forholde sig til de oplysninger og indsigelser, som parten måtte komme med.

Det følger af forvaltningslovens § 19, stk. 1, at myndigheden i forbindelse med partshøring kan fastsætte en frist for, hvornår parten skal afgive en udtalelse. Ved fastsættelse af fristen bør der gives parten rimelig tid til at sætte sig ind i oplysningerne og overveje udtalelsens form og indhold. Der bør i den forbindelse tages hensyn til omfanget af oplysningerne og til sagens eller oplysningernes karakter. Samtidig bør der også tages hensyn til andre private eller offentlige interesser, herunder navnlig andre parter interesse i en hurtig behandling af sagen.

Det bør oplyses til parten, at myndigheden er berettiget til at træffe afgørelse uden at afvente partens svar, hvis fristen overskrides.

Hvis parten anmoder om at få fristen forlænget, bør en sådan anmodning normalt imødekommes, medmindre det vil være væsentligt i strid med de hensyn, der lå til grund for fastsættelsen af fristen.

Hvis man foretager en mundtlig partshøring, skal der i sagen journaliseres et telefon- eller mødenotat eller lignende, som refererer indholdet af den information, som er givet til parten og hvad parten evt. har sagt hertil. Notatpligten følger af offentlighedslovens § 13. Notatpligten er væsentlig både for parten og adressemyndigheden som en dokumentation for, hvad der er sagt eller aftalt. Notatpligten sikrer også adressemyndighedens mulighed for at skabe sig et overblik over og dokumentation for oplysninger og sagsforløb. Det er blandt andet væsentligt ved skift af sagsbehandler.

15.2.5. Konsekvenser ved manglende partshøring

Den væsentligste konsekvens af manglende partshøring er, at det kan føre til en forkert afgørelse, fordi der mangler oplysninger i sagen.

Kravet om partshøring har karakter af en garantiforskrift. Manglende partshøring vil som udgangspunkt medføre, at afgørelsen bliver ugyldig, medmindre myndigheden kan godtgøre, at fejlen i det konkrete tilfælde har været uden betydning.

Under alle omstændigheder vil manglende partshøring ofte føre til klagesager. En myndighed vil i langt de fleste tilfælde bruge en del flere ressourcer på en klagesag – og en eventuel ny behandling af sagen – end på at foretage partshøring.

15.3. Begrundelse for afgørelsen

Når adressemyndigheden har truffet sin afgørelse, skal de berørte parter orienteres om afgørelsen.

Parterne skal ifølge forvaltningslovens §§ 22-24 have en skriftlig begrundelse for afgørelsen, dvs. en forklaring på, hvorfor afgørelsen har fået det indhold, den har. Undtagelsen er dog, at afgørelser som fuldt ud giver den pågældende part medhold, ikke skal begrundes.

Begrundelsen har fire hovedfunktioner:

- Den skal give parten fuld information om grundlaget og baggrunden for afgørelsen.
- Den skal bidrage til at sikre, at grundlaget for afgørelsen er sagligt og fyldestgørende.
- Den skal udgøre et væsentligt grundlag for partens overvejelse over om vedkommende vil klage over adressemyndighedens afgørelse.
- Den skal give klagemyndigheden mulighed for at vurdere afgørelsens holdbarhed.

Der er en række krav til udformningen af begrundelsen:

Begrundelsen skal være individuel, dvs. rettet til den eller de pågældende parter. Beslutninger, som træffes af fx byråd eller et udvalg om fx et ændret vejnavn, skal altså også begrundes, når afgørelsen sendes til parten. En kopi af en byråds- eller udvalgsbeslutning, som sendes parten, opfylder derfor ikke kravet om en individuel begrundelse, medmindre den umiddelbart angiver de grunde, som beslutningen hviler på og en henvisning til de retsregler, den er truffet efter.

Sagens faktiske omstændigheder og reglerne er grundlaget for afgørelsen. Det skal derfor fremgå af begrundelsen, hvilke oplysninger i sagen, som er tillagt væsentlig betydning for resultatet.

Begrundelsen skal også indeholde en henvisning til de relevante retsregler. Dvs. at adressemyndigheden så præcist som muligt skal angive de paragraffer i adresseloven eller adressebekendtgørelsen, som er anvendt. Reglernes indhold kan med fordel gengives, således at borgeren får et konkret indblik i de forhold, som har ført adressemyndigheden frem til sin afgørelse.

Adressemyndigheden skal angive de hovedhensyn, der har været bestemmende for den endelige afgørelse.

Ligesom ved partshøring kan adressemyndigheden aftale med en ejer, administrator, bestyrelse eller lignende at viderebringe orienteringen om adressemyndighedens afgørelse med begrundelse og klagevejledning til de berørte parter.

15.4. Klagevejledning

Reglerne om klagevejledning findes i forvaltningslovens kapitel 7 (§§ 25 og 26).

Adressemyndighedens afgørelse skal være ledsaget af en klagevejledning, hvis afgørelsen går borgeren helt eller delvist imod. Hvis afgørelsen derimod fuldt ud følger de synspunkter, som borgeren har fremsat, skal der ikke gives klagevejledning.

Klagevejledningen skal altid indeholde en tydelig vejledning i, hvilken myndighed der skal klages til og hvor lang klagefristen er.

Hvis afgørelsen eller borgerens klage også vedrører spørgsmål, som ligger uden for adresseloven og adressebekendtgørelsen – fx i vejlovgivningen – bør klagevejledningen tillige henvise til de relevante klagemuligheder for den del af afgørelsen.

Eksempel på klagevejledning:

Du kan klage over afgørelsen for så vidt angår retlige spørgsmål. Hvis du vil klage, skal du gøre det senest 4 uger efter, afgørelsen er meddelt til dig. Du skal sende din klage til:

Styrelsen for Dataforsyning og Effektivisering, Rentemestervej 8, 2400 København NV

e-mail: adresser@SDFI.dk

Der kan for eksempel klages over afgørelsen, hvis du mener, at reglerne i adresseloven eller bekendtgørelse om vejnavne og adresser ikke er fortolket korrekt. Du kan også klage hvis du mener, at gældende sagsbehandlingsregler i forvaltningsloven ikke er overholdt. Der kan derimod ikke klages over en skønsmæssig afgørelse som ligger inden for rammerne af de regler, der gælder. Dvs. når kommunen kunne vælge mellem flere forskellige, rigtige afgørelser.

Det vil lette sagsbehandlingen, hvis du i klagen skriver så udførligt som muligt, hvorfor du er utilfreds med afgørelsen.

[Hvis det er relevant:] Det angivne postnummer er i overensstemmelse med PostNord Danmarks oplysninger om, hvilket postnummer der hører til adresserne i området. Klage over PostNord Danmarks afgørelser vedrørende postnumre skal rettes til Trafik-, Bygge- og Boligstyrelsen, Carsten Niebuhrs Gade 43, 1577 København V, e-mail: info@bst.dk.

15.5. Klage

15.5.1. Hvad der kan klages over?

Efter adresselovens § 18, stk. 1, er der adgang til at påklage enhver afgørelse, som adressemyndigheden træffer efter adresseloven eller bekendtgørelse om vejnavne og adresser, dvs. adressemyndighedens fastsættelse af vejnavne, husnumre, etage- og dørbetegnelser, supplerende bynavne eller bestemmelse om skiltning.

Klageretten omfatter kun retlige spørgsmål. Retlige spørgsmål skal forstås som spørgsmål om lovligheden og gyldigheden af den trufne afgørelse. Derimod kan den del af adressemyndighedens afgørelse, som er baseret på et administrativt skøn inden for rammerne af reglerne, ikke påklages.

Dette indebærer, at klagemyndigheden vurderer, om adressemyndighedens afgørelse er i overensstemmelse med adresseloven og bekendtgørelse om vejnavne og adresser.

Klagemyndigheden vil i øvrigt påse, at adressemyndigheden har overholdt forvaltningsloven, herunder om adressemyndigheden har foretaget partshøring, om afgørelsen er begrundet og om der er givet klagevejledning. Klagemyndigheden kan også efterprøve, om generelle uskrevne forvaltningsretlige grundsætninger er overholdt. Det gælder grundsætningen om saglig forvaltning (magtfordrejningsgrundsætningen), proportionalitetsprincippet og lighedsgrundsætningen.

Hvis der i adressemyndighedens afgørelse indgår et skøn, dvs. at adressemyndigheden ud fra en afvejning af forskellige hensyn har valgt en bestemt løsning, må klagemyndigheden ikke tage stilling hertil, hvis dette skøn i øvrigt er sagligt. Kun hvis det viser sig, at der foreligger usaglige hensyn, som har indvirket på adressemyndighedens skøn, kan klagemyndigheden tage dette op til prøvelse.

Retlige spørgsmål er blandt andet:

- Om adressemyndigheden har truffet afgørelse efter reglerne i adresseloven og bekendtgørelse om vejnavne og adresser.
- Om adressemyndigheden har fortolket reglerne i adresseloven og bekendtgørelse om vejnavne og adresser korrekt.
- Om adressemyndigheden har fulgt de almindelige forvaltningsretlige regler om f.eks. partshøring, begrundelse og klagevejledning.
- Om der foreligger inhabilitet.
- Om adressemyndigheden har undladt at foretage et konkret skøn, eller om adressemyndigheden har varetaget usaglige hensyn ved skønsvurderingen eller undladt at inddrage relevante væsentlige hensyn.
- Hvis det viser sig, at et eller flere af de retlige forhold ikke er i orden, kan klagemyndigheden hjemvise sagen til fornyet behandling i kommunen.

15.5.2. Hvor kan der klages til?

Ifølge adresselovens § 18, stk. 1, er energi-, forsynings- og klimaministeren klagemyndighed. Ministeren har imidlertid givet beføjelsen videre til Styrelsen for Dataforsyning og Infrastruktur. Styrelsen er derfor klagemyndighed.

15.5.3. Hvem er klageberettigede?

Ifølge adresselovens § 18, stk. 2, kan følgende klage over adressemyndighedens afgørelse efter adressereglerne:

- Den, afgørelsen er rettet til
- Enhver, der har en individuel, væsentlig interesse i sagens udfald

Med individuel, væsentlig interesse i sagen menes, at den pågældende klager skal være berørt af afgørelsen i en vis kvalificeret grad, og at denne påvirkning skal være speciel i sammenligning med den påvirkning, som afgørelsen vil have over for alle og enhver inden for en større personkreds.

Det beror på en konkret vurdering, hvem der er klageberettiget i en addressesag. En ejer af en ejendom og lejere i en ejendom for hvilken, adressemyndigheden har fastsat en adresse, vil som udgangspunkt være klageberettigede.

Der vil ofte være sammenfald mellem en klageberettiget og en part i en sag.

15.5.4. Klagefrist

Klagefristen er ifølge adresselovens § 18, stk. 3, fire uger fra den dag, afgørelsen er meddelt den pågældende eller fra offentliggørelsen, hvis der er tale om en beslutning, hvorom der er udfærdiget en offentlig kundgørelse.

Klagefristen regnes fra det tidspunkt, hvor meddelelsen om afgørelsen er kommet frem til den pågældende, dvs. når den er tilgængelig for den pågældende fx i e-boks. Det er altså ikke afgørende om pågældende har læst afgørelsen den dag afgørelsen er kommet frem. Klagefristen udløber 4 uger senere på samme ugedag, som meddelelsen er kommet frem hhv. kundgjort. Hvis klagefristen udløber en lørdag, søndag eller en helligdag, bliver fristen forlænget til den efterfølgende hverdag.

Der henvises i øvrigt til vejledning nr. 9533 af 26. juni 2018 om beregning af klagefrister. Vejledningen kan findes på hjemmesiden retsinformation.dk.

Offentlig kundgørelse sker, når kommunen vælger at offentliggøre ændringer, eksempelvis for større områder, gennem andre kanaler end via direkte kontakt til hver enkelt i en bestemt borgerkreds. Eksempelvis kan det ske, når en beslutning om et nyt vejnavn i et nyt lokalplanområde er givet ved offentliggørelsen af lokalplanen eller ved en konkurrence om nye vejnavne, hvor resultatet af konkurrencen offentliggøres i lokalavisen.

Når der er en særlig grund dertil, kan klagemyndigheden se bort fra overskridelse af klagefristen. Som særlige grunde kan nævnes manglende eller mangelfuld begrundelse eller klagevejledning i adressemyndighedens afgørelse. Der kan også være særlige grunde hos den klageberettigede, som gør, at den klageberettigede forhindres i at klage inden klagefristens udløb. Det vil bero på en konkret vurdering, om der er tale om sådanne særlige grunde, der kan begrunde, at der ses bort fra overskridelsen af klagefristen.

15.5.5. Har en klage opsættende virkning?

Som udgangspunkt har en klage over adressemyndighedens afgørelse ikke opsættende virkning. Altså træder adressemyndighedens afgørelse i kraft på det tidspunkt, som adressemyndigheden har bestemt.

Klagemyndigheden kan dog efter adresselovens § 18, stk. 4, bestemme, at en klage skal have opsættende virkning. Tillægges en klage opsættende virkning betyder det, at den afgørelse, som adressemyndigheden har truffet, ikke kan træde i kraft før efter klagemyndigheden har truffet afgørelse.

For at denne bestemmelse får effekt, kræver det imidlertid, at kommunen i sin afgørelse tager stilling til, fra hvilket tidspunkt fx en adresseændring træder i kraft. Kravet om en bestemt ikrafttrædelsesdato følger bl.a. af adressebekendtgørelsens §§ 10, 11 og 15 for hhv. vejnavne, supplerende bynavne og adresser.

Er det muligt, bør adresseændringen først træde i kraft mindst 30 dage efter, at afgørelsen er meddelt sagens parter. En sådan fremskrivning vil nemlig give klagemyndigheden mulighed for at afgøre, om klagen skal have opsættende virkning, inden ændringen træder i kraft.

Et sådant hensyn må nødvendigvis vige i situationer, hvor andre hensyn vejer tungere, fx behovet for at sætte den nye eller ændrede adresse i kraft for at kunne foretage en korrekt folkeregistrering af beboerne.

15.6. Erstatning i forbindelse med adresseændringer?

En adresse er ikke en sådan beskyttet rettighed, at en ændring heri i almindelighed vil kunne danne grundlag for erstatning.

Ejere, lejere og andre interessenter må således tåle ændringer i en adresse som erstatningsfri regulering, selv om det medfører udgifter (fx til stempler, brevpapir, hjemmeside, brochurer mv.) – medmindre der på baggrund af helt særlige omstændigheder i den pågældende sag kan statueres et ansvarsgrundlag. Som eksempler herpå kan nævnes en situation, hvor adressemyndigheden har begået en ansvarspådragende fejl i sagsbehandlingen eller gjort sig skyldig i magtmisbrug.

15.7. Klager over postnumre

Det er PostNord Danmark, der vedligeholder postnummersystemet. PostNord Danmark behandler derfor også henvendelser om de fastsatte postnumre og deres afgrænsning. Klager over PostNord Danmarks afgørelser kan indbringes for Trafik-, Bygge- og Boligstyrelsen, der fører tilsyn med PostNord Danmark.

